

Rumrejsen

Rummene er overalt, og de indgår allesammen i ét stort netværk. Her gives et bud på fire velkendte af slagsen. Rum vi under det eksisterende kan undgå, men som har forbindelse til rum, vi ikke vil undgå. Rum der må nedbrydes, og andre der må udbredes. Jeg kalder på en erkendelse af vores nuværende rumrejse-eksistens, en søgning efter at realisere os selv dérudfra og kæmpe for at skabe og opretholde det rum, som passer bedst til os; uden autoriteter, meningsløshed og lammelse.

Det kommunale rum er som en art hjertetransplantation; vi byder rummet velkomment, fordi vi har sat os i hovedet, at vores liv afhænger af det. Ligesom alle transplanterede hjerner skal have adskillige medicinpræparater for at være levedygtige, skal rummet opfylde adskillige kommunale krav. Derudover skal en autoritet tjekke det nye hjerte fra tid til anden, for at sikre at krop og organ indgår i et tilfredsstillende, organisk hele. Det kommunale rum skal på befaling åbne sine døre for kontrolbesøgene, husundersøgelserne, journalisterne og politikerne. I sidste ende for udsmitterne og køberne.

Det er samlet set den pris, vi frivilligt har besluttet os for at betale, indtil hjertet en dag bliver erklæret dødt; indtil det kommunale rum en dag skal nedrives, gives videre, sælges til højstbydende. Eller tages fra os fordi vi ikke kan opføre os ordentligt. Hjertet må altså tages ud igen, når vi ikke forstår alvoren ved en transplantation. Efterfølgende må vi atter ud og sælge vores sjæl for et nyt rum med den ene hånd strakt frem. Den anden hånd holder om en øl, der skal bløde op for den grimme eftersmag, når eller hvis det lykkes os at indgå endnu en helvedesaftale.

Det stationære rum skaber illusionen om det blivende. Vi opbygger et forhold til de armerede betonelementer. Vi kysser dets vægge, fortæller dem hemmeligheder og maler dem sorte. Sorte med spraymaling, og solidaritets- og demoplakater. Sorte med vores anarkismer.

Drømmen om evigheden er den tragte gennem hvilken vi hælder vores kærlig-

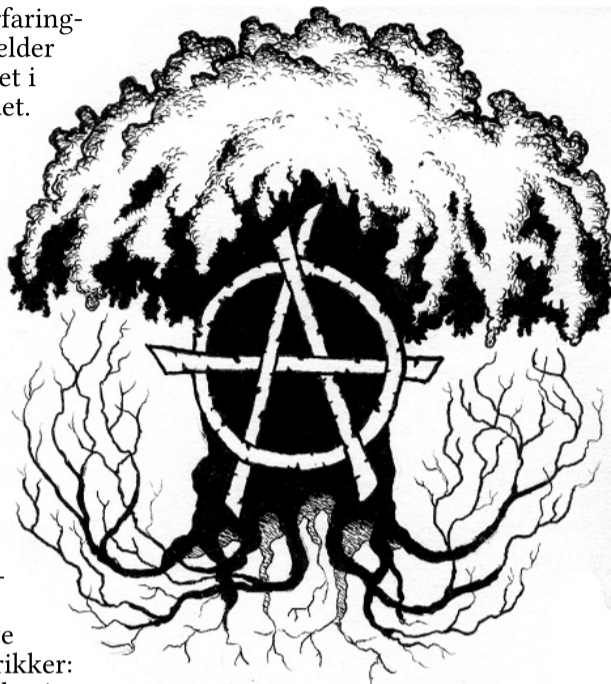
hed, tab, ideer, intriger, kampe, erfaringer, alkohol og forberedelser; vi hælder det hele ned i rummet, gemmer det i rummet, definerer rummet med det.

Virkeligheden: det stationære rum er fikseret, fordi det er til låns, købt, dimensioneret, endda målt og vejlet. Det kommer og går, okay, men på fjernstyret vis, uacceptabelt. Når det forsvinder, og det gør det utvivlsomt, får det en del af os med, og det er vores egen skyld. Vi har ladet os forblænde af den øjensynlige uforgængelighed, og de naive forhåbninger. Uden det stationære rum, vi har så kært, er vi rodløse. Derfor er vi automatisk også villige til at gå helt ekstremt langt for at bibeholde dette rum. Denne desperation gør os sindssygt sårbare, og i dette mørke finder vi kun to lysende prikker: fjendens øjne låst på os med overbevisningen om, at de har os lige dér, hvor de vil have os.

Det eksklusive rum er *deres* rum, og en egentlig sindstilstand. Lillebitte i fysisk størrelse, større i hensigt, og størst som fantom. I egne rækker ser vi indehaverne helt deroppe hvor jordforbindelsen er et minde blot. Der hersker en ejerfønmelse over bevægelsen hos disse spillelevende statuer, bannerførere og pragt-eksemplarer. De er foranderlige, men det er deres arketype ikke; den er konstant. De gror på hinanden, og vi andre er deres brændstof. De er eksklusive, fordi vi er ekskluderet. Deres rum er både luksuriøst, efterstræbt og stjernebelagt: vigtighed i overflod.

Det historien om den strømskydende lyspære og myriaden af små, flyvende insekter: når først du er kommet helt tæt på, flyver du aldrig igen. I stedet ligger du handlingslammet for fødderne af dem, der ikke udretter andet end at sprede apati: de står bare dér.

Det revolutionære rum er det flygtige rum. Et ægte rum? Så absolut, i dets genomsigtighed og elasticitet. Rummet kommer og går, denne gang som det passer os; selvstyret. Vi skaber det revoluti-

onære rum til specifikke formål. Vi kan sprænge det i luften, når fjenden har omringet det i koncentriske cirkler. Vi kan udvide det som en lava, et rodned eller som en byldepest, og dette bør vi gøre så ofte som overhovedet muligt. Når det eksklusive rum er *deres* rum, er det revolutionære rum *vores*. Det ligger i hver og én af os. Vi bærer det på ryggen og mellem hænderne. Det kan ikke udspringe af andet end os. Rummet er dog ultimativt bundet op på det følgende: ideernes og handlingernes brydning. Ideerne former rummet, og handlingerne udspilles deri. Fysisk og mentalt.

Ingen kan i dette rum ophøjes som leder som et ballondyr på parade; hverken formelt eller uformelt. Den frie dynamik imellem antiautoritære individualiteter gør det umuligt, alternativt ret farligt. I dette rum er vi entydigt stærkest, og vi er allermost stålsatte. Her tager vi alt tilbage, og skaber nyt, men vi ejer ikke hinanden. Vi afskyr enhver undertrykkelse. I det revolutionære rum sigter vi mod at forevige friheden uden autoriteter; de bedste forudsætninger for ethvert individ til enhver tid. ♦

spacey

Ingen leder

Alt som er helligt skal trampes ned i støvet. Noget i den stil skrev vi i det første nummer af Orkanen, og vi gør hvad vi kan for at holde hvad vi lovede. Vi kritiserer politikere overalt hvor vi støder på dem, også selv om de pludseligt befinder sig meget tæt på.

I dette nummer kan du læse om angreb på autoriteternes verden, begået af anarkister og andre rebeller. I sammenstødet med herskerne møder nogle oprørere retfærdigheden i form af domstole og politi, og vi må aldrig glemme at støtte dem, heller ikke selv om de ikke kommer fra vor egen subkultur.

I dette nummer har vi også valgt endelig at bringe et indlæg med nogle spørgsmål til ABC KBH, som skulle være stillet for længe siden. Vi håber inderligt at denne debat ikke vil blive slukket inden den begynder. Den er strengt nødvendig. Det er vigtigt at huske at denne debat behøves for at styrke den anarkistiske bevægelse; dens formål er ikke at svække den, som nogle måske vil forsøge at afveje den med.

Derudover er der to andre artikler som diskuterer bevægelsens forhold til rum, og til sandhed, konfrontation og oprør. Men, selvom det er nødvendigt at diskutere nogle problemer i bevægelsen, løfter vi også blikket fra den hjemlige knæven, som i sidste ende ikke betyder alverden.

Dele af den iranske ungdom rejste sig i december mod samfundets institutioner. Ifølge medierne angreb de politistationer, regeringsbygninger og banker. Alle kommentatorer, fra borgerlige til revolutionære, har anset det for at være et problem at oprøret ikke har haft nogle talsmænd eller let genkendelige årsager. Som anarkister ser vi omvendt på det. Det er et positivt træk, fordi det i det mindste hentyder til muligheden for et antiautoritært oprør. Vi ønsker sidst af alt at tvinge vore idéer ned over en genstridig virkelighed, men hvor andre måbende glør på et oprør uden repræsentanter, genkender vi os selv. Opstanden er måske, måske ikke, overstået for denne gang, men skønheden ved oprøret lever videre. ♦ orkan

Angreb på undertrykkelsens netværk

Konflikt. Følgende tekst blev den 27. december offentliggjort på anarkistiske hjemmesider. I denne forbindelse vil vi her fra Orkanen endnu engang opfordre til at kammerater sender deres tekster og aktionserklæringer til os!

Om det følgende kan der ikke herske nogen tvivl: Det bestående samfund er et sort hul af kapitalistisk undertrykkelse. Alle dets dele er forbundet til hinanden, og ved deres samarbejde skaber de den malstrøm af indtryk som vi møder i vor dagligdag. Der er ingen flugtmuligheder overhovedet, og ingen 'acceptabel' tilflugt som ikke er besmittet med kompromisser og reformisme. Det betyder at alene voldsom oprørs modstand står tilbage, hvis vi ønsker at leve som frie mennesker, hvis vi ønsker at befri planeten fra den industrielle forurenings fæstning, og hvis vi ønsker frihed for alle de væsener som bebor den.

Det er tydeligt at dét at angribe en enkelt del af denne djævelske orden er utilstrækkeligt. Selv om specifikke sektorer, firmaer og individer i almenhed anses for at være mere uundværlige for opretholdelsen og sammensmeltningen af denne orden, skal vi ikke lade os narre. Et angreb mod ethvert undertrykkende element er afgørende, fordi selv de mindste aktører har en fremtrædende rolle at

spille i videreførslen af det bestående. Sandt, som det ser ud lige nu, bliver der langt fra udført voldelige handlinger mod alle former for ulighed og ufrihed. Men, i det mindste insisterer vi på det faktum at ideelt set burde intet autoritært eller ingen autoritære blive skånet. Der bør virkelig ikke være nogen garanti for sikkerhed, ingen undskyldning for at være en undertrykker, og ingen sikkerhedsforanstaltninger som kan modstå den krig som føres af revolutionære anarkister. Enhver undertrykker kan blive ramt. På ethvert tidspunkt.

Forbindelsen som skaber bro mellem den private sektors kapitalistiske aktører og staten har det bedre end nogensinde. Vi ved at denne forbindelse består systematisk under profittens og kontrollens flag, men vi er også nødt til at zoome ind, afsløre detaljerne, og handle derefter. I angrebet på systemer, ideer og koncepter, er vi nødt til at angribe specifikke konstruktioner, specifikke grene af infrastrukturen og specifikke individer. Derfor er der i de seneste måneder blevet udført koordinerede ødelæggende akti-

oner imod en række tankstationer i København ejet af OK Benzin, samt imod en træningsfacilitet for politihunde på landet. Udført i en søgen efter at blive fri for disse to elendige samfundselementer, for at inspirere og opildne andre til at handle imod kapitalisme og autoritet, og for at belyse det direkte samarbejde mellem de to. OK Benzin, en åbenlys apologet for den altødelæggende olieindustri, er en hovedsponsor for træningsfaciliteten for politihunde. Det gør OK Benzin til en stærk støtte for udnyttelse med det formål at sprede frygt og pinefulde bid ved at tvinge og instrumentalisere dyr til at blive tæmmede krigsmaskiner, alt sammen i magtens navn. Omvendt omfavner den statsponsorerede træningsfacilitet med glæde enhver støtte, især interessefæller som den kapitalistiske olieindustri. To sektorer af samfundet som ikke har noget nævneværdigt incitament til at stå i modstætning til hinanden. Ikke overraskende har mainstreammedierne ikke sagt et pip om disse aktioner, og det er åbentlyst hvorfor. I ideologisk samarbejde med staten ønsker de ikke at nogen

nyheder om denne slags handlinger er tilgængelige for deres potentielt livsfarlige undersætter, og sammen vil de gøre hvad de kan for at dysse det ned. Heldigvis kontrollerer de ikke alle informationsplatforme, der findes derude...

Desværre indebærer sabotage af benzinstandere og nedbrænding af bygninger ikke enden på verden som vi kender den, men det er alligevel vigtigt. Det er grus i maskineriet, en kæp i hjulet for dem som værdsætter penge og magt over alt andet. For at idéen om frihed skal blomstre, må man plante den i det voldsomme oprørs jord. Planter denne idé noget som helst andet sted vil den på et tidspunkt visne. Idéer og handling sammensmeltet i disse succesfulde angreb og forhåbentlig vil flere angreb mod de rige og magtfulde undertrykkere se dagens og nattens lys i fremtiden. ♦

Revoltører

Oversat til dansk af Orkanen. På engelsk her: actforfree.nostate.net/?p=29364

Et hop ned i den varme grød

Anarchist Black Cross. Fortiden griber ind i nutiden, især når fortidens fejl ikke har banet vejen for en kritik i bevægelsen, som er lykkedes med at gøre op med problemerne. Alt for længe har nogle alvorlige problemer været udtalte i bevægelsen i København. Nu kommer de frem i lyset, på en måde som forhåbentlig ikke kan ignoreres. Vi håber at dette vil lede til en debat, som endelig kan belyse spørgsmålet om anarkistisk fangesolidaritet. Det er ikke et spørgsmål som vi tager let på, for det vedrører oprøret, og alle som ønsker at forbinde tanke og handling.

Bedre sent end aldrig, plejer man at sige, og det gælder forhåbentlig også i dette tilfælde. I det følgende vil vi beskrive nogle hændelser som fandt sted for nogle år siden, og de konsekvenser som det havde dengang, og som det stadig har. Og endnu mere preserende: De konsekvenser som det kan have i fremtiden. I sidste ende er det den sidste årsag som er den vigtigste. Hørte alt dette blot fortiden til kunne vi lade det fare, men det gør det ikke, og det kunne få alvorlige konsekvenser i fremtiden. Vi offentliggør denne beretning samt vore konklusioner, for at give alle i den anarkistiske og antiautoritære bevægelse mulighed for at træffe deres egne valg i forhold til dette. Men ingen skal længere kunne gemme sig bag at de ikke vidste noget om dette. Denne listen om den varme grød har været alt for længe; lad det være slut. Nogle vil måske mene at vi fremfører grove anklager, men i virkeligheden siger vi bare hvad mange har kendt til i lang tid. Herunder først en kortfattet beskrivelse af problemet, og siden hele historien fra begyndelsen.

I den anarkistiske og vensterradikale bevægelse i København er der to personer (vi vil herefter kalde dem X og Y) som har udvist en meget problematisk opførsel i forhold til en stikker i 2011-2013. Kort fortalt vidste de hvem stikkeren var, men undlod at offentliggøre det. Det gjorde de som en del af en strategi for at undgå strenge straffe i en stor retssag mod anarkister. Som om det ikke var slemt nok gjorde de det også uden samtykke fra alle de involverede i sagskomplekset, et groft fejltrin, som de trods alt senere erkendte. Alt dette er alvorligt, men ville høre fortiden til, hvis disse to personer ikke i foråret 2017 havde valgt at involvere sig i fangesolidaritetsgruppen ABC København (Anarchist Black Cross). Med tanke på deres fortid er det højst problematisk. I forbindelse med dette, var der et møde med de to personer, hvor en gruppe spurgte ind til hvad der skete dengang, og hvordan de forholder sig til det nu. Havde de på dette tidspunkt selv kunne se problemet, og taget afstand fra deres ageren i forbindelse med stikkeren, så havde det hele sluttet der. Men det gjorde de ikke; tværtimod forsvarede de deres handlinger, sagde at de ville gøre det samme i dag, og forsøgte at formulere sine bevægelsesgrunde som alment anarkistiske og mulige at inkorporere i ABC KBH's arbejde. Vi mener at det er et alvorligt problem at to personer som forsvarer at dække over en stikker, nu – uden at have ændret holdning til spørgsmålet – deltager i en gruppe som er central for bevægelsens støtte til de kammerater som bliver retsforfulgt eller afsoner straf. Deres eventuelle rådgivning i forbindelse med retssager kan i værste fald være direkte skadelig for individer og bevægelsen som helhed.

» Hørte alt dette blot fortiden til kunne vi lade det fare, men det gør det ikke, og det kunne få alvorlige konsekvenser i fremtiden.

Vi mener at de to personer har haft rigelig tid til at fortælle åbent om deres holdninger og deres konsekvenser for deres engagement i ABC KBH, og eftersom de ikke har gjort det, offentliggør vi nu denne beretning, som vi mener i høj

grad afkræver nogle svar. Som sagt har der allerede været et møde (som ikke var offentligt), hvor de to personer har svar- et på spørgsmål, men vi mener at ABC KBH som gruppe er nødt til at tage tydeligt stilling og forklare sin holdning til en række vigtige spørgsmål om anarkistisk fangesolidaritet.

For at få det hele med, begynder vi med begyndelsen: I 2011 indledtes et stort sagskompleks mod fem anarkister. Formålet med denne tekst er ikke at beskrive retssagen i detaljer, men kort fortalt handlede den om en række ildspåsættelser mod politiet, internationale firmaer, pelsindustri, og andre institutioner. Anklagemyndigheden forsøgte at få de fem dømt for terrorisme, og der var udsigt til hårde straffe. De fem anarkister var varetægtsfængslede. X var en af dem, og Y støttede ham og nogle af de andre anklagede udefra.

På et tidspunkt begyndte én af de anklagede at snakke med politiet, og fortalte dem om nogle af de andre anklagede personer. Dette blev kendt af nogle af de anklagede og deres støtter, heriblandt X og Y. De valgte – uden at tale med alle de anklagede – at dække over hvem stikkeren var. Ifølge X og Y selv var årsagen til dette, at de ved at fortsætte med at have kontakt med stikkeren, og ved at holde ham tæt til sig kunne undgå at han stak yderligere. Det var deres forklaring, da der i 2017 blev spurgt ind til forløbet. I vores optik er det et absurd regnestykke uden nogen form for realitetssans.

Derefter, inden retssagen begyndte, blev tre af de anklagede løsladt fra varetægten. I blandt dem var X og stikkeren. I den følgende periode, inden retssagen, kom de begge i den antiautoritære bevægelses væresteder. På trods af dette dækkede X og Y fortsat over hvem stikkeren var. Det blev dog efterhånden kendt ad andre veje. Adspurgt om dette i 2017 svarede de blandt andet at folk al- ligevel vidste det, og at de holdt nøje øje med stikkeren og ikke lod ham deltage i bevægelsen eller snakke med folk. Behøver vi at påpege hvor himmelråbende arrogant denne forklaring er?

For at yderligere belyse hvilken atmosfære som omgav retssagen, og for at give et bedre billede af hvad X og Y gør sig af forestillinger om retsvæsenet, vil vi give nogle flere eksempler fra den tid. De er ikke direkte relateret til dét at dække over stikkeren, men vi mener at der er en klar forbindelse, fordi det er en særlig attitude, og et særligt syn på retsvæsenet som gør sig gældende. Det er ikke

mindst relevant fordi de i dag er aktive i ABC KBH. Nogle af de anklagede og deres støtter, inklusive X og Y, lavede en strategi for at nedtone de politiske aspekter ved de handlinger som de fem anarkister var anklaget for, og for at fremstå som flinke fyre, som havde røget lidt for meget pot og ikke rigtig kunne huske noget. Denne strategi er dokumenteret i nyhedsartiklerne fra dengang, for den indbefattede at give interviews til blandt andet DR og Politiken, der som bekendt er vigtige revolutionære medier. Den indebar også at møde op til retten iklædt jakkesæt og give hånd til anklageren, som X gjorde. Det mærkelige er at X tilsyneladende fortsatte denne strategi efter den endelige domsafsigelse. I hvert fald gav han, sammen med mindst én af de andre anklagede, et omfattende interview til et stort mode- og livsstilsmagasin for mænd. I den artikel bliver navngivne kammerater, som stadig sad fængslede, hængt ud af journalisten. Burde X ikke grundigt have overvejet om det var i orden at deltage i dette interview? Derimod kom der under retssagens gang meget lidt information ud til internationale anarkistiske medier. Sagen blev tyst- set ned for at ikke forstyrre billedet af nogle upolitiske unge mennesker som havde begået nogle fejltrin og ikke burde straffes for hårdt.

» Vi mener at ABC KBH som gruppe er nødt til at tage tydeligt stilling og forklare sin holdning til en række vigtige spørgsmål om anarkistisk fangesolidaritet.

Det er vigtigt at understrege at det ikke var alle de anklagede som deltog i denne strategi, som ikke desto mindre sandsynligvis havde konsekvenser for dem alle. Hvor der findes uskyldige findes der også syndebukke.

I 2013 faldt dommene i sagen. Terrorismeanklagen faldt til jorden, men de anklagede dømdes for ildspåsættelser. To personer fik syv års fængsel. De, deriblandt X, som førte en strategi for at nedtone de politiske aspekter fik mildere domme; det samme gjorde stikkeren. Betyder det, at det virkede? Er det som virker også det som er ret? Og til hvilken pris?

I foråret 2017, blev X og Y involveret i ABC KBH, og gruppen begyndte at bruge de antiautoritære og anarkistiske rum i København. Dette blev af folk som kendte til de to personers tidligere handlinger anset for at være at gå over strengen. Fortiden er én sag, men når personer som tidligere har valgt at dække over en stikker går ind i en anarkistisk solidaritetsgruppe, så får det nogle alarmklokker til at ringe. Derfor blev det føromtalt møde afholdt, hvor X og Y blev stillet en lang række spørgsmål om deres handlinger, og om hvordan de ser på det i dag. I det store og hele bekræftede de hvad mange allerede vidste, gav sine bevægelsesgrunde for det, og forsvarede det. Desuden sagde de, at stillet i den samme situation ville de kunne gøre det samme igen.

For at opsummere: X og Y, som begge er aktive i ABC KBH, dækkede over en stikker. De har ikke ændret mening om det. De gjorde det uden samtykke fra alle

de involverede i sagskomplekset, hvilket de dog har medgivet var forkert. Derudover var de del af en strategi som skulle få nogle af de anklagede til at fremstå som flinke upolitiske fyre. De gjorde alt dette for at beskytte X og nogle af de andre anklagede fra hårde straffe. De har forsvaret disse handlinger som anarkistiske og sagt at de kunne gøre det samme igen.

Hvad er der så galt med alt dette? For det første er det totalt uansvarligt at dække over en stikers identitet. Det er til fare for de andre anklagede, og det er til fare for bevægelsen som helhed. Det er ikke et spørgsmål som kan bøjes alt efter omstændighederne, for hvis det er okay at dække over en stikker i nogle situationer, hvornår er det så ikke okay? Hvem kan sætte denne grænse? Det mener de at kunne, og det tyder på en meget uanarkistisk mentalitet. Anser de sig selv for bedre end andre eftersom de hemmeligholdt denne information, information som vitterlig vedrører hele bevægelsen? Åbenhed om eventuelle stikkere er den eneste mulighed, hvis vi virkelig er imod autoriteter.

For det andet var valget, som blev taget uden alle de anklagede, om at gennemføre en strategi som skulle sætte nogle af de anklagede i et bedre lys, dybt problematisk. Er det ikke tydeligt at en sådan strategi har en meget stor risiko for at være til skade for de anklagede som ikke er en del af den? Hvis ikke det var tydeligt dengang, så burde det være det nu. Det er ikke et spørgsmål som man kan tage let på.

Det værste ved det hele er at de to personer ved mødet i 2017, efter at de var blevet aktive i ABC KBH, valgte at forsvare sine handlinger og sige at i en lignende situation ville de gøre det samme igen. Disse to personer er altså for nuværende aktive i en anarkistisk fangesolidaritetsgruppe.

Vi spørger nu ABC KBH direkte: Hvad laver disse to personer i en anarkistisk solidaritetsgruppe? Diskuterer I hvad de har gjort, og at de ikke har ændret mening om det? Når I tager kontakt til kammerater som bliver retsforfulgt, fortæller I dem så, som det første, hvad det er for nogle personer I har i gruppen? Mener I at de to personers udsagn er i overensstemmelse med anarkistiske idéer? I så fald: Går ABC KBH ind for at dække over stikkere? Går ABC KBH ind for at lave medie- og retsstrategier uden samtykke fra, og potentielt på bekostning af, alle involverede kammerater? Hvis det er tilfældet, tør I så sige det højt?

Vi mener ikke at det er for meget forlangt at ABC KBH træder frem og besvarer disse spørgsmål. De er af yderste vigtighed, med tanke på den position som gruppen indtager. Den er ofte den første som retsforfulgte kammerater får kontakt med. Kammerater som allerede er i en udsat position, og som, hvis de f.eks. er varetægtsfængslede, har meget lille mulighed for at finde ud af hvilke personer som er med i ABC KBH.

Lad os afslutte med et par spørgsmål til bevægelsen som helhed: Alle jer, som gennem årene har kaldt dette for »en privat sag«, vil I fortsat forsvare det synspunkt? Alle jer, som har kendt til dette uden at gøre noget ved det, vil I fortsat lade disse personer være aktive i fangesolidaritet uden at stille dem nogle kritiske spørgsmål og afkræve svar? Er det virkelig for meget forlangt af en anarkistisk og antiautoritær bevægelse? ♦

de nysgerrige

Repression efter Göteborg

Efter den nazistiske *Nordiska motståndsrelsens* demonstration i Göteborg den 30. september 2017, sigtedes 11 personer for blandt andet voldsomt opløb og vold mod tjenestemand. En af disse personer har desuden været varetægtsfængslet under retssagen med trussel om udvisning på grund af at vedkommende ikke har opholdstilladelse i Sverige.

Byretten dømte i december alle personer i sagen på samtlige anklagepunkter. Otte af de anklagede blev dømt til mellem tre og ni måneders fængsel og de tre andre til samfundstjeneste, bøder og andre kontrollerende og repressive former for straf. Domstolen besluttede ikke om personen uden opholdstilladelse skulle udvises, eftersom sagen allerede behandles af den svenske udlændingedomstol.

» Vi ved at retssystemet, panserne og kriminalforsorgen ikke har noget andet formål end at fange og straffe individer for deres længsel efter en verden uden autoriteter.

I forbindelse med den 30. september arresteredes mange medlemmer af *Nordiska motståndsrelsen*, blandt andre deres leder Simon Lindberg, mistænkt for voldsomt opløb. Alle mistanker og anklager mod nazisterne er blevet frafaldet.

Der er intet overraskende i samfundets eller retssystemets mekanismer. Tværtimod er samfundet næsten overdrevent tydelig i sin ageren, og i formuleringen af hvad der er en trussel, og hvilke handlinger

og individer som skal låses inde, straffes og behandles indenfor samfundets institutioner. Det tydeliggøres hvordan antifascistiske handlinger er farlige og anses for at forstyrre samfundets stabilitet, mens nazistiske demonstrationer er tilladte og under beskyttelse, ikke bare af panserne som er til stede, men også af retssystemet. Det tydeliggøres vis liv som er interessante og værdt at beskytte.

Hændelserne i Göteborg er af visse blevet beskrevet som en sejr. Men hvem var det som 'vandt'? Snakken om en sejr bygger på en forenklet analyse af repressive og fascistiske mekanismer. Det usynliggør den vold som nu rettes mod disse 11 personer, og som hver dag rammer nogle mere end andre. Når staten angriber ens liv får det både umiddelbare og langvarige konsekvenser.

Vi ved at retssystemet, panserne og kriminalforsorgen ikke har noget andet formål end at fange og straffe individer for deres længsel efter en verden uden autoriteter. Systemet vil forhindre mennesker i at vende sig bort fra en verden som bygger på grænser og racisme, en verden hvor staters kontrol, domstole, koloniale strukturer og fascisme tiden udsætter mennesker for repression. Samfundet har en vilje til og et behov for at forhindre mennesker i at stå i konflikt med en orden som nægter at erkende deres eksistens.

Efter den 30. september beskrev mange dagen således at nazisterne blev standset, men vi ser bare en gentagelse af det som skete i forbindelse med *Svenskarnas parti* i Limhamn og Kungsträdgården. Nazisterne får lov at gennemføre deres demonstrationer, beskyttede af pansere og samfundet, mens individer som handler imod dem bliver udsat for vold, arrestationer, husransagninger, retsprocesser og straffe. Endnu engang ventes sagsomkost-

Flere personer blev dømt for at bruge en slynge til at kaste sten efter politiet i Göteborg d. 30. september. Anklageren anså at brugen af en slynge kan sammenlignes med at bruge bue og pil.

ninger og bøder på omkring 80.000 SEK. De dømte kommer også til at behøve støtte i forbindelse med afsoningen af deres straffe, for at gøre tiden bag tremmer lettere.

For os som vil agere imod fascismen må vi se det som en konflikt som foregår hver dag. En konflikt, hvor vi som ikke accepterer en verden fyldt med grænser og hierarkier anses for at være en trussel og en fare for samfundsordenen, og derfor er vi nødt til at tage repressionen alvorligt og støtte de som udsættes for den. I forhold til de som nu er blevet dømt efter den 30. september – men også i forhold til den vold og repression som foregår hver dag, ved grænser, udlændingekontroller inden for grænserne, forvaring, fængsler og deportationer. Antifascisme er noget vi lever hver dag – ikke et eventyr på en bestemt dag, hvor en sejr kan vindes. Hvis antifascister vil være en

trussel mod de nazister som den 30. september demonstrerede i Göteborg er angrebet mod dem og det samfund som forsvare dem nødt til at fortsætte hver dag.

Solidaritet med de dømte efter Göteborg – efterlad ingen alene med statens repression. ♦

ABC Raven

Oversat til dansk af Orkanen. Modtaget fra Anarchist Black Cross Raven, en antiautoritær anarkistisk gruppe fra Sverige, som arbejder for at dele ansvar og erfaringer når statens repression slår til, og støtter fængslede. Den er imod alle former for indespærring, og imod pansere, domstole, grænser og love. Den vil være en del af at forsvare bevægelsen – for at kunne angribe samfundsordenen og de som forsvare den. abcravenblog.wordpress.com

Malmö: Aktioner mod gentrificering

Byfornyelse. Følgende tekst offentliggjordes den 21. december på den svenske revolutionære hjemmeside gatorna.info. Den beskriver gentrificeringen af Malmö, og noget hærværk som udførtes mod to af de største ejendomsselskaber som driver byfornyelsen. Vi ved at der også her i København er kammerater som diskuterer fænomenet og hvordan man skal bekæmpe de riges overtagelse af vore kvarterer. Tekstens forfattere opfordrer til en mangesidet kamp, som tager forskellige midler i brug. I solidaritet med de som ikke kun snakker, men også handler, og for at give endnu et indskud til de igangværende diskussioner, offentliggør vi her hele teksten i oversættelse. Se kommentar på bagsiden.

Malingbomber og graffiti mod gentrificering i Malmö, Sverige.

Gentrificering, eller byfornyelse, er en proces som forhøjer et nabolags sociale status. Det er en proces som er igangværende i alle byer med hurtig økonomisk udvikling, som f.eks. Paris, London, Barcelona, Berlin, og også byer i Sverige. Vi er alle bevidste om at der er områder i Malmö som gennemgår omfattende forandringer – blink med øjnene og du overser måske den luksuriøse Malmö Arena som blokerer udsigten mod havet. Malmøs vidunderlige bydele ødelægges af kortsigtet profit for de som allerede er kapitalstærke. Som en del af Storkøbenhavn er Malmö blevet et af de ledende epicentre for global handel, med fremkomsten af formuer som er afhængige af en ny teknokratisk klasse med udgangspunkt i finanser, forsikring, ejendomme, markedsføring og IT.

Gennem såkaldte »renovictions« gen-

nemfører udlejerne totalrenoveringer når tidligere lejere flytter ud, med forhøjet husleje til følge, hvilket indebærer at de eneste som kan flytte ind er mennesker med en højere indkomst end de som tidligere boede der. Med de nye, rigere, beboere i nabolaget gennemføres satsninger for at øge trygheden og trivslen, noget som tidligere sjældent var aktuelt. Gennem installation af overvågningskameraer, ombygning af mørke gyder, og mere udebelysning øges trygheden i området. I forbindelse med flere og større satsninger på parker og sociale aktiviteter som kulturevents og lignende, forhøjes områdets sociale status yderligere. I et nabolag som tidligere var slumartet er rigere folk flyttet ind, og de tidligere beboere er presset længere ud i byens udkanter. I noget som nærmest ser ud som et symbiotisk forhold drives denne proces

fremad af ejendomssejere og myndigheder, på bekostning af byernes allerede udsatte indbyggere.

Et af alle de områder som i dag gennemgår en gentrificeringsproces er Norrgrängsbergsgatan i Malmö, hvor udlejerne aktivt forsøger at sætte de nuværende lejere på gaden (se f.eks. den igangværende konflikt mod Kontrapunkt), samtidigt med at Malmøs bystyre er begyndt at arrangere en årlig gadefest for at fremvise gadens »kreativitet og entreprenørånd« mens de håber at arrangementet kan være en »inkubator for nye idéer«.

Gennem samarbejde mellem ejendomssejere og kommunen forandres hele områder til fordel for en højere samfundsklasse. Det område i Malmö hvor gentrificeringen i dag er mest aktuell er Möllenvången. To af de største ejendomsselskaber i nabolaget er Heimstaden og Akelius, som aktivt arbejder for at gentrificere området for privat vindings skyld, og på bekostning af de nuværende beboere. I gennemsnit tjener Akelius og Heimstaden 22.000 SEK om året per lejlighed, hvilket kan sammenlignes med det kommunale ejendomsselskab MKB som tjener 12.000 SEK. Disse to ejendomsselskaber tjener altså næsten dobbelt så meget per lejlighed som MKB. På trods af dette nægter de systematisk at vedligeholde deres lejligheder. I stedet venter de til beboerne flytter ud, og gennemfører da totalrenoveringer i forbindelse med kraftigt forhøjet husleje (kendt som »renovictions«), i nogle tilfælde med så meget som tres procents stigning. Vi accepterer ikke længere at blive ignorer-

» Vi tror på en mangfoldighed af strategier i arbejdet med at bekæmpe de som fremdriver gentrificeringsprocesserne i vores by.

ede og udnyttede, og at være brikker i ejendomsselskabernes og kommunens spil.

I ly af nattens mørke angreb vi Akelius kontor på Föreningsgatan og Heimstadens kontor på Norra Skolgatan henholdsvis torsdag den 14. december og tirsdag den 19. december. Med sorte og røde malingbomber markerede vi vores modstand mod deres vanrøgt af vores lejligheder og deres »renovictions« af vores naboer. Ved besøget til Heimstaden opdagede vi at deres kontor er under udbygning. Med spraymalede slagord som »Fuck gentrificering« og »Vi holder øje med jer« vil vi sende en hilsen til alle ejendomssejere som gentrificerer vores nabolag, om at vores vrede øges. Det her er kun begyndelsen!

Vi tror på en mangfoldighed af strategier i arbejdet med at bekæmpe de som fremdriver gentrificeringsprocesserne i vores by. Det indebærer at vi ikke forkaster nogen metode eller vælger kun at praktisere én. Kampen mod gentrificering fortsætter. Vi ses til møder, demonstrationer og direkte aktioner... ♦

Natvæsener mod gentrificering

Oversat til dansk af Orkanen. På svensk og engelsk her: gatorna.info

Quiz: vind fede præmier!

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11

Svarene skrives på linjerne under spørgsmålene. De nummererede bogstaver indsættes på linjen herover, og danner et ord som er løsningen på quizen. Indsend din løsning samt en postadresse til orkanen@riseup.net, for at deltage i lodtrækningen om spændende anarkistisk læsestof. Det korrekte svar skal være os i hænde senest den 31. januar.

Den italienske anarkist Abele Ricieri Ferrari, der skrev *Verso il nulla creatore* (Mod det skabende intet) er bedst kendt under hvilket navn? (to ord)

_____ 7 _____

Hvilken revolutionær hiphop-duo fra USA starter nummeret *Police State* med de følgende ord: »I throw a molotow-cocktail at the precinct«? (to ord)

_____ 2 _____

En demonstration i København i 1917 mod arbejdsløshed endte med at demonstranter angreb en fysisk gren af det finansielle system (aktiemarkedet). Begivenheden går under hvilket navn? (tre ord)

_____ 4 _____

Hovedbestanddelen i dynamit?

_____ 11 _____

I hvilken storby i USA ligger Haymarket Square, hvor 'Haymarket-affæren' udfoldede sig i midten af 1880'erne?

_____ 9 _____

Lægger man dette plastmateriale i benzin opløses det lynhurtigt. Resultatet er en særdeles klistret masse (napalm), som er smørbar, og som er meget brandfarlig. Hvad er navnet på dette materiale?

_____ 1 _____

Før i tiden var der i Danmark to typer straffeanstalter, hvoraf den ene gik under navnet 'tugthus'. I tugthuset var fangens celle ekstremt lille, da den udelukkende var beregnet til at sove i. Hele dagen arbejdede fangen sammen med andre fanger, dog uden at de måtte tale sammen. Den anden type straffeanstalt byggede på streng isolation mellem fangerne, dvs. ingen form for kontakt overhovedet. Bl.a. Vridsløselille Statsfængsel og Vestre Fængsel er konstrueret med dette isolationsprincip for øje. Hvad hed denne type straffeanstalt?

_____ 8 _____ 6 _____

Hvilket efternavn har den franske anarkistiske teoretiker, der er blevet tilskrevet at have opfundet ordet 'anarkisme'?

_____ 5 _____

Da Alexander Berkman sad fængslet for mordforsøget på forretningsmanden Henry Frick havde han kontakt til sin gode kammerat Emma Goldman. Hvilket kaldenavn (engelsk) brugte Berkman bl.a. om Goldman? (to ord)

_____ 3 _____

Hvad hedder den erklærede anarkistiske rød- og sortklædte karakter, skabt af DC Comics i 1989, som blev introduceret som en modstander til Batman?

_____ 10 _____

Repression mod anarkister og andre rebeller

Heksejagt efter G20

Tyskland. Efter at have kigget på overvågningsmateriale i flere måneder offentliggjorde det tyske politi den 18. december billeder af omkring hundrede personer som de mener kan knyttes til forskellige forbrydelser i forbindelse med optøjerne under G20-mødet i Hamborg. De beder om offentlighedens hjælp med at identificere dem.

Kammeraterne fra Rigaer94 i Berlin kom dem dog i forkøbet da de dagen inden offentliggjorde billeder af omkring halvtreds pansere som deltog i rydningen af Rigaer94 sidste år. De beder om hjælp med at identificere panserne som de holder direkte ansvarlige for rydningen og de tre ugers politibesættelse af huset som den indebar.

Medierne og politiet i Tyskland fik et føj på tværs over de frække autonome som lod dem smage på deres egen medicin. Det kunne jo tyde på at de ramte et ømt punkt.

Udover at politiet offentliggjorde billeder og videoer har de også ransaget folks hjem forskellige steder i Tyskland. Indtil videre

har deres resultater dog været ganske sparsomme hvad angår at få nogen dømt.

Under G20-mødet kom mennesker fra hele Europa, og verden, for at vise deres afsky mod herskerne. Ødelæggelserne var enorme.

PET på fisketur

Ifølge en erklæring fra Antifascistisk aktion, offentliggjort d. 19. december 2017, har PET i den seneste tid vedholdende forsøgt at tage kontakt til en person fra det vensterradikale miljø. Det skete gennem telefonopkald hvor de bad om et personligt møde. Da personen ikke svarede opsøgte de ham på hans arbejdsplads. Her spurgte en panser bl.a. ind til 1. marts demonstrationen 2017, på tiårsdagen for ungdomshusets rydning, og modstanden mod G20-mødet i Hamborg i sommer.

Ifølge erklæringen forsøgte PET at hverve personen som informant, bl.a. ved at tilbyde »relevant uddannelse« med henblik på at infiltrere hooliganmiljøet.

AFA skriver bl.a.: »Taktikken fra politiets side, hvor de pres-

ser aktivister med opkald eller besøg på bopæl/arbejdsplads er ikke usædvanlig. Det er en klassisk strategi fra PET's side at agere 'bekymrede' eller at efterspørge information om fx højrefløjen, nazier, hooligans osv. blandt aktivister. Men det handler i virkeligheden om at få en indgang til at opbygge en relation til dig som informant og for at sikre at de senere kan presse dig til at fortælle om dine venner og politiske kammerater på venstrefløjen, når du først 'sidder i fælden'.«

Herfra skal der – udover AFA's opfordring til at fortælle det til dine kammerater hvis noget lignende sker – opfordres til **aldrig at indvillige i at have en samtale eller en gåtur med panserne**; det kan der aldrig komme noget godt ud af. Desuden opfordrer vi alle i en lignende situation til at **foto-grafere svinene og sprede billederne mest muligt**.

Et vigtigt skridt for at undgå pansernes forfølgelse er at anvende sikre kommunikationskanaler. Derfor er det højst mærkværdigt at AFA har valgt

kun at offentliggøre sin tekst på Facebook, hvor panserne har frit udsyn til hvem som tager interesse i emnet. Vi opfordrer til at vigtig information også offentliggøres via sikrere kanaler, som f.eks. hjemmesider der ikke overvåges i lige så høj grad. Fuck Facebook!

»Caso Bombas 2«

Chile. Retssagen mod tre anarkister er nået til sin foreløbige afslutning. To af de tiltalte frikendtes for alle anklager, og blev sluppet fri efter mere end tre års varetægtsfængsling mens den tredje, Juan Flores, blev erklæret skyldig. Han er den første anarkist i Chile som er blevet dømt under antiterrorlovgivningen, selvom det ikke har skortet på forsøg fra retssystemet (f.eks. i den første »Caso Bombas«). De tre anarkister var anklagede bl.a. for at have placeret bomber ved politistationer og metrostationer.

Ransagninger

Zürich, Schweiz. Det anarkistiske bibliotek og bogforretning Fermento blev den 30. novem-

ber ransaget af politiet. Forbrydelsen? »Offentlig opfordring til at begå kriminalitet og voldelige handlinger.« Det viste sig senere at der allerede ti dage inden havde været politi i Fermento. Under den første ransagning fjernede de blot alle plakater fra Fermentos vindue. Ved det andet besøg gik de mere grundigt til værks og tog foruden plakater tre computere, en harddisk samt forskellige papirer. Årsagen til politiets besøg lader til at være de igangværende kampe imod dels et nyt fængsel, dels et nyt retssalskompleks. En plakat som især var i søgelyset er et manifest som oplister de firmaer og personer som er ansvarlige for at bygge det nye fængsel.

Ransagningerne kom kort efter at en avisartikel »afslørede« det som alle kunne se – plakaterne i Fermentos vindue – og opfordrede politiet til at skride ind. »Journalistens rolle som panser er endnu engang blevet demonstreret med al tydelighed«, skriver anarkisterne fra Fermento i sit opslag om hændelserne. ♦ onb

Kaotiske telegrammer

Afbrydelser og ondsksfuldheder. Hele landets unge lømler havde i december på grund af nytåret fået adgang til sprængstoffer og en fändenivoldsk fantasi og det viser sig i en lang række bevidste og tilfældige angreb, ildspåsættelser og tilfælde af sabotage. For et kaotisk nyt år!

Nytårsløjer

Vanen tro havde samfundshadet i tiden op til nytårsaften bevæbnet sig med fyrværkeri, hvilket kom til udtryk i en række angreb på politiet og brandvæsnet, samt alment kaotisk adfærd over hele landet. Det som er værd at notere sig er fremgangsmåden i angrebene mod politiet, som giver et fingerpeg om oprørets metode: Små grupper som slår til og forsvinder uden at give politiet tid til at anholde nogen. Hvorfor skulle anarkister ikke kunne lade sig inspirere af denne uformelle og konfliktskabende organisering af oprøret, og for en gangs skyld glemme forudsigelige demonstrationer og symbolske hændings-

Et typisk forløb er at brandvæsen og politi bliver tilkaldt på grund af containerbrande eller lignende. Når de ankommer bliver de bombarderet med fyrværkeri. Derefter forsvinder angriberne. Panseren Lars Guldborg sagde til Ekstra Bladet: »Det er nogle drenge, som kommer frem i en flok og affyrer noget fyrværkeri, og så forsvinder de hurtigt igen, så vi har ingen anholdte.« Ved et andet tilfælde beskrev panserne det som at angriberne »løb rundt som gazeller«.

Denne taktik er ikke blot praktisk i en situation hvor politiet, som det ofte er tilfældet, er styrkemæssigt overlegne. Den er også i fuld overensstemmelse med anarkisters benægtelse af at anerkende samfundets legitimitet og autoritet. Hvis vi ikke anerkender samfundets retmæssighed, hvorfor så demonstrere foran dets symbolske magtcentre? Dets forsvarere kan angribes autonomt og kaotisk, på det tidspunkt og sted som kammeraterne selv har valgt. Er det i

virkeligheden ikke det som stemmer allerbedst overens med idéerne om *individuel autonomi*, *selvorganisering* og *oprør mod alle autoriteter*?

Nummerpladescannere saboteret

Et af rigspolitiets fastmonterede ANPG-kameraer på Amagermotorvejen blev ødelagt natten til d. 26. december. Ifølge politiet var noget brandbart materiale blevet smidt under kameraanlægget, hvorefter der blev sat ild til det.

Natten til lørdag d. 30 var den gal igen, da et kamera af samme type blev smadret i Fredericia kommune. Politiet har sigtet en 30-årig for hærværket.

ANPG-kameraerne scanner nummerplader, som derefter automatisk tjekkes i et register over biler som kan forbindes til eftersøgte personer eller hvor der ikke er betalt forsikring. Politiet har både fastmonterede og mobile kameraer af denne type. Alle billeder gemmes i en database, også selvom de ikke kan forbindes til noget kriminelt. Politiet kan uden en dommerkendelse bruge informationen i sin efterforskning, samt dele den med danske og udenlandske myndigheder og efterretnings-tjenester.

Ekstra Bladet holder sig som sædvanligt ikke tilbage fra at spekulere i hvem som kan have saboteret kameraet, og udpeger direkte »unge aktivister mod masseovervågning«, hvem det så end er. Ligeledes henviser den tydeligt indignerede journalist til en hjemmeside (anpg.dk) hvor alle politiets nummerpladescannere kan ses på et kort. Journalisterne løber igen og igen politiets ærinde, når de skiftevis legitimerer deres eksistens og udpeger mistænkte til

højre og venstre. Deres såkaldte neutralitet ligger forbavsende tæt op ad lovens ord – loven som beskytter de rige og magtfulde.

Nedbrud i forbrugshelvedet

18. december. Midt i juleræsset blev pakkefirmaet GLS Pakkeservice ramt af et hackerangreb som gjorde at de ikke kunne afhente og udbringe pakker i to dage. Der var tale om et DDOS-angreb, som overbelastede serveren med datatrafik. Stressen var på sit højeste, eftersom julens mange pakker hobede sig nådesløst op.

December er som bekendt den måned hvor forbruget er højest, med nye rekorder år efter år. I en verden som haster fra den ene miljøkatastrofe til den næste, og hvor verdens fattige dør mens vesten frådser, er det ikke blot ækelt at fortsætte dybere ned i forbrugshelvedet, det er forbrøderisk. At nogen finder på at stikke en kæp i hjulet på julens forbrug er kun glædeligt.

I den forbindelse kan det være værd at mindes hvordan anarkister og autonome i Tyskland på Black Friday saboterede Amazons (vis ejer på denne dag blev verden rigeste) virksomhed forskellige steder i landet. Det gjorde de dels i solidaritet med pakkeriarbejdere hos Amazon, som kæmper for bedre forhold, dels som et angreb på det frastødende overforbrug.

Hele Malmø hader politiet

29. december. En tom politibil parkeret foran en politistation i Malmø blev fredag aften ca. kl. halv otte udsat for en eksplosion. Bilen blev voldsomt skadet. Kort tid efter anholdt politiet to personer i nærheden, og anklagede dem for at være ansvarlige for sprængningen. Den ene

Sprængt svinetransport i Malmø, Sverige.

blev sluppet fri, mens den anden, en 22-årig, er varetægtsfængslet. Han blev udpeget af vidner, og ifølge politiet ses han på overvågningskameraer i nærheden af bilen kort inden eksplosionen.

Dette er det seneste i en lang række angreb på politiet i Sverige i år, som bl.a. har bestået af skud mod politifolks hjem og en bombe ved en politistation i Helsingborg. Sagerne har fået stor opmærksomhed i Sverige, selvom statistikken ikke har vist nogen øgning i vold mod politiet. På trods af dette følges hvert angreb op af en klagesang fra politiet om et hårdere arbejdsmiljø og et behov for flere ressourcer og hårdere straffe. I medierne kobles angrebene oftest til den organiserede kriminalitet, men vi skal passe på med at sluge den fortælling rå. Der er uden tvivl et stort had til politiet i Sverige, og selvom det kan overlappende med organiseret kriminalitet, så er det næppe alle angreb som er deciderede hævnaktioner fra banderne. Den kaotiske vilde ungdom, bevæbnet med sten og fyrværkeri, angriber også politiet, af den simple årsag at panserne er nogle svin – dér som her.

Vildfarne heksehyl

30. december. En kabelbrand på togstrækningen mellem Næstved og Roskilde, betød at togdriften blev indstillet i et helt døgn. Banedanmark mente først at der var tale om hærværk, men det viste sig senere at det med stor sandsynlighed var nogle 12-åriges leg med heksehyl som forårsagede branden. Panseren Henrik Jørgensen sagde til Ekstra Bladet: »Vi har (...) været nede og tale med to 12-årige drenge. De har fortalt, at de har fyret nogle heksehyl af, som de har kastet ned fra en bro. Heksehylene har fået fat i nogle aviser, som har ligget tæt på kabelbakkerne. Vi formoder, det er årsagen til branden.«

Endnu engang ser vi at mange af de strukturer som muliggør hverdagens gang i dette undertrykkende samfund er utroligt sårbare. Anarkister, hvorfor drømmer I endnu om at blive mange, om storslåede organisationer og velmurte aktioner, når disse 12-årige viser os endnu engang at nogle få personer med simple midler (det går som en leg!) kan sabotere hverdagens gang? ♦

onb

Tag gaden tilbage, eller...

Nytårsaften havde gruppen Party Rebels indkaldt til en antikapitalistisk og antiparlamentarisk fest under paroler om at tage gaden tilbage og lade 2018 være vores år. Et opråb altså, med en vis kampgejst og oprørsånd, som gav indtryk af at det hele godt kunne udvikle sig til ballade. Især hvis vi tillægger den symbolik og de billeder som Party Rebels anvender sig af, og at de er en gruppe som »blander fest og oprør«. Om ikke andet, er det i alle fald umuligt at »tage gaden tilbage« uden at konfrontere politiet – det er der ingen vej uden om.

Festen gik som fester gør, men det var også muligt at observere forsøg på at angribe politiet, hvilket forresten var helt i tråd med opråbet til arrangementet. Dette blev dog med al tydelighed ikke taget vel imod af festens arrangører, som forsøgte at sætte en stopper for alle initiativer i den retning. Senere på natten, omkring kl. to, rykkede kampklædte betjente ind og ryddede torvet med vold.

Dagen derpå kunne man i Party Rebels beskrivelse af nattens bratte afslutning blandt andet læse: »Alt forløb roligt og festligt. Vi festede på torvet så trafikken kunne passere...« Herefter dukkede panserne dog op. »[A]rrangørgruppen [forsøgte] at komme i kontakt med indsatslederen så der kunne tages en informeret beslutning...« Det lykkedes ikke, for pol-

itiet brugte stavene og skubbede festdeltagerne ned af Fælledvej. »Enkelte flasker blev kastet (...) men kun som reaktion på den grove politivold.« En festdeltager blev kørt væk med ambulance, og nogle stykker blev anholdt. Party Rebels »arbejder (...) på at få det fulde overblik«, for at »hjælpe dem der vil klage over politiet«. Arrangørernes indtryk var at politiet »afviste alle forsøg på dialog«. Herudover opfordrer de til at kontakte ABC København og Retshjælpen Rusk, med henblik på at føre klagesager mod politiet.

Det som skærer i ørene, og i hjertet, er ikke blot afgrunden mellem den klare retorik inden festen og »vi-gjorde-ikke-noget-hr.-betjent«-retorikken bagefter. Den retorik, som svinger fra at tage gaden tilbage til at lade trafikken passere; fra at gøre oprør til at søge dialog med politiet. Det er der desværre ikke noget nyt i, det er de venstreradikales standardmetode her til lands, og vi så præcis det samme efter 1. marts demonstrationen i 2017, nu vi er i gang.

Der er et ord for dette: hykleri. Hvis du taler om oprør den ene dag, kan du ikke bagefter sige at det slet ikke var det du mente. Jeg siger ikke at Party Rebels' opråb til festen retfærdiggjorde politiets fremfart. Tværtimod. I mine øjne er der intet som kan retfærdiggøre politiets eksistens, endside deres metoder. Men de

hykleriske venstreradikale retfærdiggør uforvarende politiets hårdhændethed (på et andet tidspunkt, mod nogle andre), hver gang de går ud og siger: »Vi gjorde ikke noget i dag.« For det kan ikke betyde andet, end at hvis nogen havde gjort noget, så havde politiet haft ret. Denne retorik er en blindgyde, og den er farlig, fordi den retfærdiggør politiets eksistens. I den sammenhæng kan vi også spørge hvorvidt politiets adfærd havde været okay, hvis de med Party Rebels hjælp havde taget en »informeret beslutning«? Ingen er vel så dum...

Alt dette hykleri er ikke usædvanligt, men for at gøre det værre er det også løgnagtigt og selvmodsigende. Var man tilstede ved festen, så er det meget sandsynligt at man så at der tidligere på aften blev kastet ting efter politiet, og på det tidspunkt kunne det ikke kaldes for en »reaktion på politivolden«. Disse hændelser var offensive, og det skriver jeg ikke for at forringe deres værdi, tværtimod. Det er altid på sin plads at angribe politiet, og derudover var det ved nytårsfesten helt i tråd med Party Rebels' opråb at agere således.

For at føje spot til skade valgte Party Rebels at fokusere på at »hjælpe dem der vil klage over politiet«, det vil sige at føre en klagesag mod en specifik betjent. Med det formål er ABC KBH kommet på banen. Gør de grin med os? Er det sådan,

at man efter at have fået tæsk af den legemliggjorte retfærdighed, dvs. politiet, skal ansøge den teoretiske retfærdighed, dvs. domstolen, om oprejsning? Hvad har det med oprør og anarkisme at gøre?

Hykleri plus løgn plus legalisme, det giver politik. Bevægelsens spindoktorer scorer dog ikke ret højt på troværdighedsparameteret, og dens politikere er endnu lettere at gennemskue end den usleste løgnhals fra Enhedslisten. Det er et kompliment! I kan stadig nå at ændre jer. Hvis ikke jeg mente det, ville jeg ikke spille energi på at kritisere jer. Indtil videre må vi blot konstatere at I snyder jeres kammerater når I råber på oprør for bagefter at trække det tilbage.

Hvis det er for meget at håbe på at 2018 bliver et år i oprørets tegn, så lad os i det mindste håbe at det bliver året hvor de venstreradikale stopper med sit tåkrummende hykleri... ♦

U No Hu

Den naturlige kamp

Bog anmeldelse. Det var egentlig meningen, at denne anmeldelse skulle skrives så snart Skruenøglebanden var læst til ende. Der plejer indtrykket at være det mest klare og indholdet helt friskt i erindringer. Sådan blev det ikke, men det gør ikke spor, for den oprørske verden af eksplosiv energi, som utvivlsomt er bogens allermost spændende element, står fortsat lysende klart.

Edward Abbey: Skruenøglebanden. Oversat af Flemming Andersen. Det poetiske bureaus forlag 2017. 658 s. 150 kr.

I det vestlige USA, mellem bombastiske klippeformationer, afgrundsdybe kløfter og udpinte floder, vælger en tilsyneladende umage kvartet at tage kampen op imod alskens naturødelæggende ubærligheder.

Vi møder Sarvis ('Doc'), en velhavende hippielæge med egen praksis ud af New Mexico, der som nebengeschäft foretager natlige besøg til reklameskiltene langs med de støvede motorveje. Cirka 30-årige Bonnie Abzug fra Bronx, som arbejder sammen med Sarvis, og som er en fyrig, pseudo-spirituel, GeoDome-residerende rebel med et autonomt sindelag, konstant 'tæmmet' af sine mandlige omgivelser. Abzug og Sarvis udgør i øvrigt et par, hvilket synes lidt aparte, men i virkeligheden er typisk konventionelt med den normative, gensidige kærlighed og genstandsgørelse af varierende grad.

Joseph Smith, eller 'Sjældent Sete' som han kaldes, er en trekonebesiddende

Edward Abbey

SKRUENØGLEBANDEN

mormon, der opretholder dette familieforetagende ved at guide turister ad flodernes sommetider vilde strømme, og som desuden besidder et 'velment had', som bogens forfatter Edward Abbey ynder at formulere det. En form for had, forestiller man sig, som bandens fjerde medlem George Hayduke i dén grad også er sprængfyldt med. Krigsveteran ud af Vietnam og et ordentligt skydegalt, våbengalt, til tider rablende galt lokum. Hayduke er med den eksisterende ordens brændejern, hvad man kalder diagnose-indbydende og faretruende ukontrollabel (men okay, hvem fanden, under denne orden ville ikke gerne være det, hvis de da ikke allerede er det?). Denne oprørske firklover dannes på tilfældig vis, men i læsningen af bogen fristes man igen og igen til at tro på en art tiltrækningskraft, der opererer mellem aktionsvillige og retfærdighedssøgende individer.

Der er nogle fællestræk mellem disse miljøforkæmpere, der udgør fundamentet for deres potentiale og aktionsdygtighed. De er passionerede, naturelskende, vrede og målorienterede (på godt og ondt). Det er ikke det samme som at sige, at der er en hensigtsmæssig dynamik imellem dem, for det er der ikke. Abzug fremstilles som den mest undværlige (for gruppen, ikke for Doc og hans hjælpeløshed!), idet hun ikke kan hamle op med mændenes afgørende betydning i form af Docs velstand, Smiths know-how og stedsans og Haydukes svovlende, macho ide flamboyance og handlekraft. Både Smith og Hayduke begærer i øvrigt Abzug. Selvfølgelig. Det er meget muligt at det ikke har betydet en skid for Edward Abbey, hvordan gruppens, og stort set romanens, eneste kvinde stereotypet henstilles til rollen som udkigspost og generel rappenskrælle, men denne undertrykkende og fallerede kliché skæmmer bogens ellers rigtig gode karaktersammensætning, og det er simpelthen ikke godt nok.

Indrømmet, *Skruenøglebanden* skriger på handling fremfor ord. Det er lige så meget et (implicit) opråb til læseren, som det er bogens eksistensgrundlag. Det betyder, at der kun lader til at være en be-

grænset udtalt spænding i gruppen, når det kommer til f.eks. aktionsmidler. Her har Abbey valgt ikke at lægge sit fokus, men det virker utilstrækkeligt. Det er med til at støtte op om den allerede eksisterende topstyring og ulighed, der præger gruppen, hvor det ikke kun er Abzug der marginaliseres. Her kan man som djævelens advokat selvfølgelig indvende, at det er mindst ligeså vigtigt at være resultatorienteret, og i den forbindelse lade gruppens succesfulde aktioner være et forsvar for denne position, men det er ærligt talt ikke en overbevisende, endsige uproblematisk rationalisering.

»'Er vejen hård. er hårdhed vejen.' Et idiom der bliver sat på prøve i slutningen af romanen.

Ingen tvivl om at bogen er medrivende, og ikke kun fordi man ligger på lur med banden, inden de skal til at give den gas, eller bider negle når tingene begynder at brænde på. Edward Abbey har også formået at skrive en kraftfuld historie med en scenisk flot kulisse af ørkenen, dens lyde og stegende hede; rå natur. Bogen er heller ikke for politisk korrekt (eller kujonagtig) til at skorte på deltaljerne i forbindelse med de forskellige aktioner. Læseren introduceres for diverse fremgangsmåder, forholdsregler og opskrifter, og angrebsmålene pendulerer mellem de mange små mod f.eks. el-nettet og kæmpemæssige få mod f.eks. transportsystemet, hvilket er en af bogens åbenlyse styrker. Som Sarvis udlægger det: »Er vejen hård. er hårdhed vejen.« Et idiom der bliver sat på prøve i slutningen af romanen. Hvor omfattende en prøve, der er tale om står i dén grad til diskussion.

Spørgsmålet er selvfølgelig, om man i større eller mindre grad (eller overhoved-

et!) bør læne sig opad alle disse oprørske detaljer nævnt ovenfor. Fiktionens univers er næppe garant for virkelighedens succeser, men den kan så sandelig inspirere. Således foranledigede *Skruenøglebanden* angiveligt grundlæggelsen af den radikale miljøorganisation *Earth First!*, og her ser jeg absolut ingen grund til at inspirationen bør stoppe. Læs bogen, og kom så i gang. Der er masser af tage fat på, og du kan være helt sikker på, at overgrebene på planeten i profittens navn hverken er aftaget siden 70'erne, eller at det udelukkende er i det vestlige USA at de finder sted, og derfor kan og skal disse modsvares. ♦

lambo

Bogtips

Max Stirner: Den Eneste og hans ejendom. »Jeg har sat min sag på intet!« Stirner flår alt helligt, selv idealerne, ned fra dets høje placering med det egoistiske formål at hævde sig selv. Gjorde alle ligesådan ville der ikke længere være nogle herskere. Da ville vi i stedet for samfundet have fri association mellem frie individer: egoisternes forening. Hvordan når vi så langt? Oprør og benægtelse af at herske ligesåvel som at underkaste sig. »Hvem der for at bestå må regne med andres viljeløshed, han er et makværk af disse andre, som herren er tjenerens makværk: hørte underkastelsen op, så var det sket med at være herre.« K.

Hans Magnus Enzensberger: Anarkiets korte sommer. Durutti, her er dit liv, fortalt af en kakofoni af stemmer. Den spanske revolutions kaotiske historie fortalt med den kendte anarkist Buenaventura Durutti i fokus. Hvad er sandheden om begivenhederne? Det fortæller denne bog dig ikke. Borgerlige journalister, kommunistiske realister og anarkistiske drømmere giver hver sit syn på det. Her en af de sidstnævnte om farverne på anarkismens flag: »Rød, det er kampen, og sort det er det dystre som findes i ethvert menneske.« (!) K.

Hvor kan du få »Orkanen«?

- Demos
- Internationalt forum
- Bogcaféen Halmtorvet
- Bogcaféen Barrikaden
- Bumzen
- Nyt forum (Christiania)
- Paramount DIY (Roskilde)
- AMOK (Aarhus)
- AFUK
- Det Frie Gymnasium
- Bogcaféen Kotik (Aarhus)

- Ser du at et af disse steder ikke har flere blade, så send en mail, så kommer der en ny bunke.
- Bor du uden for København kan du få bladet tilsendt med posten. Tag kontakt.
- Vi søger distributører! Har du lyst til at sprede bladet, så tag kontakt: orkanen@riseup.net

Bidrag til »Orkanen«

Vi modtager: Artikler (ca. 5000 anslag), læserbreve (ca. 2500 anslag), billeder, tegninger, digte o.a. Send per e-mail. Vi accepterer tekster på dansk, svensk og engelsk.
Næste nummer: Den 5. februar
Deadline: Den 31. januar
Kontakt: orkanen@riseup.net
Oplag: 200
Tidligere numre og PGP: orkanen.noblogs.org

Contribute to "Orkanen"

We receive: Articles (about 5000 keystrokes), letters (about 2500 keystrokes), images, poems, etc. Send by e-mail. We accept texts in Danish, Swedish and English.
Next issue: 5th of February
Deadline: 31st of January
Contact: orkanen@riseup.net
Circulation: 200
Previous issues and PGP: orkanen.noblogs.org

PGP fingerprint:
 A7A8 69A9 0991 0880 5888 305B 59A1 75FA D5C6 09C3

Byens eventuelle opløsning

Kommentar. Diskussionen om gentrificering havner i en blindgyde fordi den forfalder enten til akademisk mystificering eller accept. Kritik af byens organisering må nødvendigvis medføre en kritik af samfundet og dets forsvarere. Aktiv konflikt med undertrykkerne er vejen frem for at erobre kontrollen over vore liv og kvarterer. Handling er det som kan skabe kommunikation mellem de som foragter samfundsordenen. Uden udnyttelse og tvang kan vi endelig svare konkret på spørgsmålet om byernes organisering.

I debatten om byfornyelse, eller gentrificering, har jeg altid haft lidt svært ved at føle mig hjemme. Alle diskussioner om emnet som jeg har deltaget i har haft et lignende forløb. Processerne hvorved byernes befolkning flyttes omkring belyses teoretisk og med konkrete eksempler. Derefter er spørgsmålet hvad man skal gøre, og her plejer det at gå i stå, eller i cirkler, indtil man hver for sig går hjem med en frustrerende følelse af at være mere forvirret end da man stod op om morgenen.

Det man forstår af eksemplerne er alene at det ikke går at fastslå nogle direkte forbindelser mellem årsag og virkning, især når man ser det i et længere tidsperspektiv. Spørgsmålet om »hvad der skal gøres« løber ud i sandet fordi en kritik af byens nuværende og kommende organisering nødvendigvis må lede til en kritik af hele samfundet. Hvis ikke det er tilfældet, kan vi lige så godt bare acceptere at blive flyttet rundt af økonomiens krav og behov.

Sagen er at byerne aldrig har tilhørt os.

De er en konsekvens af koncentrationen af magt og velstand, og af herskernes behov for arbejdskraft. På det grundlag virker det absurd at kæmpe for at blive i den gamle ghetto. En omfattende kritik af samfundet giver i virkeligheden nogle enkle svar, så længe tanke og handling ikke skilles ad. At gå direkte i konflikt med, og til angreb på, det samfund vi udbytning vi lider under. Det vil sige, at udpege ansvarlige personer og institutioner og gøre hvad man kan for at sabotere og umuliggøre deres funktioner. Dette svar leder selvfølgelig videre til en masse svære spørgsmål om fremgangsmåder, organisering, etc., men udgangspunktet er dette enkle: at sige hvad man mener, og forsøge at gøre hvad man siger.

Måske på grund af dette dilemma mellem accept eller handling, findes der en tendens til at ville akademisere debatten om byfornyelse. Den akademiske sniksnak viser sig gang på gang egentlig at dække over et behov for passivitet. I forbindelse med denne tendens, når man evig og altid til spørgsmålet om hvordan

de 'svære' (hvorfor har I gjort dem svære?) idéer om gentrificering skal kommunikeret til nabolagets beboere (og som følge deraf helst udmunde i en eller anden formel organisation).

Handling løser 'gåden'. Angreb på de rige, på deres beskyttere og på de symboler for magt og rigdom som findes i gadernerne, kommunikerer enkelt og uformelt vore hensigter til de som deler vores foragt for samfundsordenen. Og hvad mere er: disse lokale konflikter og spændinger mellem udnyttede og udnyttede findes allerede. Anarkister behøver ikke at grundlægge nogen kamp, men behøver blot at bidrage med sine egne idéer og handlinger. Gør de først det, så kommer vi lidt nærmere muligheden for at ødelægge dette undertrykkende samfund. Da kan vi forestille os hvor og hvordan vi ønsker at leve når vi ikke længere er underlagt udnyttelse og tvang, og måske finde svar på spørgsmålet om byerne, deres fornyelse, og deres eventuelle opløsning. ♦

A.